

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **TRAFICON TOBACCO RETAIL s. r. o.**, se sídlem České mládeže 1096, Liberec, zastoupená Mgr. Miroslavem Kohoutem, advokátem se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. ČOI 43667/19/2000, čj. ČOI 6454/20/O100/2000/20/Krá/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 11. 2022, čj. 61 A 6/2020-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihočeský kraj a Vysočina (dále jen „správní orgán prvního stupně“), provedla v prodejně TABÁK v areálu psychiatrické léčebny, Brněnská 455/54, 586 01 Jihlava, dne 27. 3. 2019 kontrolu ve smyslu § 23 odst. 1 a § 12 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Kontrola byla zaměřena na to, zda nabízené výrobky byly přímo viditelně a srozumitelně označeny údaji potřebnými dle povahy k výrobku k jeho identifikaci, popřípadě užití, návodem k použití, bezpečnostním upozorněním, zařazením výrobku, a to v návaznosti na předepsané náležitosti. Provedenou kontrolou bylo zjištěno, že v době kontroly nebyl spotřebitel seznámen s konečnou cenou

u tří výrobků, které byly obsaženy v provedeném kontrolním nákupu. Tím se žalobkyně dopustila přestupku podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Kromě toho se žalobkyně dopustila přestupku také podle § 24 odst. 7 písm. q) tohoto zákona, jelikož při prodeji sedmi výrobků neuvedla v dokladu o zakoupení výrobku svoje identifikační údaje (konkrétně obchodní firmu) ani údaj, o jaké výrobky se jedná a za jakou cenu byly prodány.

[2] K protokolu o kontrole podala žalobkyně námitky. Uvedla, že provozovnu užívá její smluvní partner, a to I. J., která byla přítomná kontrole. S tou má uzavřenu smlouvu o spolupráci (franšízingovou smlouvu), na jejímž základě I. J. užívá obchodní koncept, který jí žalobkyně poskytuje. Odpovědnost za přestupek má právě I. J., nikoliv žalobkyně. I. J. je totiž samostatným podnikatelským a právním subjektem s vlastní odpovědností, která jedná vlastním jménem, a vztahy mezi ní a žalobkyní jsou právní vztahy při uskutečňování jejich podnikatelské činnosti. Správní orgán prvního stupně námitky žalobkyně zamítl. Uvedl, že z dokladu o zakoupení vyplývá, že prodávajícím je žalobkyně, a tedy právě ona je odpovědná za nedostatek zjištěný kontrolou a zaznamenaný v protokolu o kontrole.

[3] Příkazem ze dne 1. 8. 2019, sp. zn. ČOI 43667/19/2000 SŘ 1174/19, čj. ČOI 73828/19/2000/HI, správní orgán prvního stupně shledal žalobkyni vinnou z přestupků dle § 24 odst. 7 písm. k) a q) zákona o ochraně spotřebitele a uložil žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 5 000 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. ČOI 43667/19/2000 SŘ 1174/19, čj. ČOI 119766/19/2000/HI, správní orgán prvního stupně opětovně shledal žalobkyni vinnou z uvedených přestupků a vedle úhrnné pokuty 5 000 Kč jí uložil též povinnost nahradit náklady řízení. Proti tomuto rozhodnutí následně žalobkyně podala odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[4] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Namítala jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, a jednak to, že žalovaná nesprávně vyhodnotila, kdo je pasivně legitimovaným subjektem. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 26. 11. 2020, čj. 61 A 6/2020-38.

[5] V návaznosti na kasační stížnost žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2022, čj. 8 As 294/2020-34, tento rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Jednalo se o námitku, podle níž žalovaná na jednu stranu zdůrazňuje pohled běžného spotřebitele pro určení prodávajícího, ale na druhou stranu bere jako směrodatné DIČ, které si běžný spotřebitel s konkrétním subjektem nespojí. Ačkoliv tato námitka byla konkrétní, krajský soud uzavřel, že námitky nepřezkoumatelnosti žalobkyně vznesla pouze obecně. Tím podle kasačního soudu zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[6] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu znovu zamítl. Nejprve se zabýval námitkou, podle které žalovaná sice tvrdí, že je nutné situaci posuzovat z pohledu běžného spotřebitele, ale na druhé straně vychází z údajů uvedených v živnostenském rejstříku, které běžný spotřebitel nemá při nákupu možnost si zjistit. V tom žalobkyně spatřovala rozpor, kvůli kterému je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Krajský soud však dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je. Uvedený

pokračování

rozpor krajský soud považuje za pouze zdánlivý. Právě DIČ, které je spotřebiteli známo z účtenky, je z pohledu správních orgánů klíčové pro identifikaci prodávajícího. Ačkoliv žalovaná ve svém rozhodnutí poukázala také na údaje obsažené v živnostenském rejstříku, zjištění těchto údajů se přímo odvíjí od identifikace prodávajícího skrze DIČ na účtence, které bylo pro spotřebitele rozhodující informací.

[7] Ačkoliv lustrace osoby prodávajícího nepředstavuje běžný úkon spotřebitele při všech transakcích, nelze z toho dovozovat, že by údaje z rejstříků nemohly být pro určení prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele využity. Informací, kterou měl spotřebitel v době uskutečnění transakce k dispozici (a která je tedy pro posouzení věci relevantní), byla jednoznačná a nezaměnitelná identifikace žalobkyně prostřednictvím jejího DIČ na vystavené účtence. Skutečnost, že až na základě tohoto údaje bylo možné zjistit obchodní firmu, popřípadě adresu provozovny žalobkyně ve veřejných rejstřících, je podle soudu zcela podružná. Pokud by měl totiž hypotetický spotřebitel zájem či potřebu tyto údaje zjistit, nic by mu v tom nebránilo.

[8] Dále se krajský soud zabýval námitkami žalobkyně, které směřovaly k obsahu franšizingové smlouvy. Žalobkyně uvedla, že jejím obsahem je mimo jiné stanovení povinnosti I. J. jakožto samostatné podnikatelky i vůči třetím osobám a správním orgánům. Pokud by jí bylo protiprávní jednání I. J. jakožto franšizantky kladeno k tíži, pak by došlo k vytvoření absurdního požadavku, kdy by poskytovatel obchodního konceptu a zboží, který nemá vliv na jeho přímý prodej, nesl odpovědnost za protiprávní jednání příjemců svého obchodního konceptu. Přítomnost identifikačního údaje žalobkyně na účtence k nákupu nemá z hlediska určení pasivní legitimace žádnou relevanci. Splnění povinnosti řádně označit osobu prodávajícího ve vztahu ke spotřebiteli je totiž podle žalobkyně třeba posuzovat podle veškerých relevantních kritérií v rámci komplexního smluvního vztahu mezi prodávajícím a spotřebitelem. Krajský soud se s uvedenými námitkami žalobkyně neztotožnil. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2017, čj. 6 As 117/2017-47, podle kterého je podstatné, jak se posuzovaná transakce udála z pohledu spotřebitele, nikoliv to, jak by tato situace byla posuzována z hlediska soukromého práva. Z pohledu spotřebitele se jako prodávající sice mohla na první pohled jevit I. J., ale samotná osoba prodávající v prodejně nemusí hrát roli, jelikož spotřebiteli nemusí být zřejmé, zda se jedná o samostatný podnikatelský subjekt, nebo zaměstnankyni žalobkyně. K zodpovězení otázky, kdo je prodávajícím, je klíčové, jaké informace měl spotřebitel objektivně k dispozici, aniž by byl nucen přistoupit k „detektivnímu pátrání“ týkajícímu se soukromoprávních vztahů protistrany (tedy informací, které nemá možnost bez spolupráce protistrany sám zjistit). Podle krajského soudu neplynou ze spisu žádné skutečnosti, které by navenek dávaly spotřebiteli tušit, že žalobkyně ve skutečnosti není prodávající osobou, proto DIČ považuje pro určení odpovědného subjektu za dostatečný údaj. Spotřebitel tedy mohl zcela legitimně očekávat, že osoba uvedená na účtence je osobou prodávající, s níž uzavřel kupní smlouvu a která od něj ostatně i přijala platbu za nakoupené zboží.

[9] Krajský soud se zabýval i relevancí žalobkyní předložené fotografie prodejního okna provozovny s identifikačními údaji I. J. jako provozovatelky. Žalobkyně označila za chybný úsudek, že žalovaná na jednu stranu uvádí, že takové označení za oknem provozovny je nedostatečné a spotřebitel jej může snadno přehlédnout, zatímco údaj o žalobkyni na účtence považuje za „všeříkající“ a jednoznačný fakt pro spotřebitele o tom, kdo je prodávajícím. Krajský soud zde odkázal na rozhodnutí žalované, podle kterého z fotografie

prodejního okénka provozovny s identifikačními údaji I. J. nevyplývá, kdy byla pořízena a nelze z ní usuzovat, že takto vypadalo prodejní okénko provozovny i v době kontroly. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožnil a uvedl, že žalobkyně tuto fotografii předložila až spolu s odvoláním, ačkoliv jí nic nebránilo, aby tak učinila již v rámci námitek proti kontrolním zjištěním či podaného odporu, který jinak podrobně odůvodnila a připojila k němu řadu příloh. Fotografii prodejního okénka proto krajský soud považuje za nevěrohodný důkazní prostředek.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[10] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované spočívající v jeho rozpornosti. Podle stěžovatelky krajský soud neuvedl, z jakého důvodu má DIČ na účtence (případně údaje v živnostenském rejstříku) větší relevanci při identifikaci prodávajícího z hlediska běžného spotřebitele než například označení provozovny jeho jménem. Krajský soud uvádí pouze to, že DIČ uvedené na účtence jednoznačně identifikuje stěžovatelku coby prodávající, přestože účtenka neobsahuje její obchodní firmu. Zcela však podle stěžovatelky opomenul, že aby běžný spotřebitel zjistil, jakému subjektu DIČ patří, pak by musel provést lustraci. Z argumentace krajského soudu vyplývá, že identifikace prodávajícího prostřednictvím lustrace za účelem přiřazení DIČ domnělému prodávajícímu je jednodušší než prodávajícího identifikovat na základě jeho označení na vstupních dveřích do provozovny. Takové závěry však stěžovatelka považuje za absurdní.

[12] Stěžovatelka také namítá, že krajský soud na projednávanou věc nesprávně aplikoval závěry zmiňovaného rozsudku čj. 6 As 117/2017-47. Uvádí, že prodávající byl spotřebiteli zřejmý již při vstupu do prodejny. Nejde pak pouze o osobu prodavačky (která podle krajského soudu nemusí hrát roli), ale i o to, že provozovna byla označena identifikační údaji I. J.

[13] Dále stěžovatelka namítá, že pokud krajský soud na jednu stranu pro určení prodávajícího považuje za směrodatný údaj o DIČ, pak takový závěr odporuje jeho tvrzení, že po spotřebiteli nelze požadovat, aby prováděl „detektivní pátrání“. Zjišťování, jakému subjektu patří DIČ na účtence, stěžovatelka za detektivní pátrání považuje. Uvádí také, že běžný spotřebitel jednodušeji identifikuje prodávajícího na základě označení na vstupních dveřích do provozovny spíše než na základě lustrace ekonomického subjektu za účelem přiřazení DIČ.

[14] Za nesprávné považuje stěžovatelka také závěry krajského soudu týkající se důkazu fotografií prodejny. Krajský soud označil tento důkaz za nevěrohodný a uvedl, že z fotografie nevyplývá, kdy byla pořízena, a nelze z ní proto usuzovat, že takto vypadalo prodejní okénko provozovny i v době kontroly, nadto za situace, kdy stěžovatelka tuto fotografii předložila až spolu s odvoláním. Stěžovatelka s tímto hodnocením nesouhlasí. Dodala, že pokud by na provozovně toto označení prodávajícího chybělo, pak by prodávající porušila právní předpisy a tato skutečnost by byla součástí protokolu o provedené kontrole.

pokračování

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se s obdobnými námitkami stěžovatelky již vypořádala ve svých předchozích vyjádřeních i v napadeném rozhodnutí. Pro posouzení osoby prodávajícího je stěžejní hledisko spotřebitele, proto je za přestupek odpovědná stěžovatelka, která byla identifikovatelná prostřednictvím DIČ. Nesouhlasí s tím, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho rozpornost, stejně tak rozsudek krajského soudu. Upozornila na to, že krajský soud neučinil srovnání mezi obtížností identifikace prostřednictvím DIČ a údajů na vylepené ceduli. Vypořádal se s otázkou lustrace prostřednictvím veřejného rejstříku. Stěžovatelka opomíjí jakékoliv další údaje směřující k určení prodávajícího a veškerou pozornost upíná pouze k nevěrohodné fotografii prodejního okénka.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). K tomu lze pro úplnost předestlat, že ačkoli krajský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, není tato kasační stížnost nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Původní rozhodnutí krajského soudu totiž bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost, zatímco nyní projednávána kasační stížnost se již týká mimo jiné také samotného meritorního posouzení.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou směřující k nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se pak považuje rozhodnutí především tehdy, pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost může být také rozhodnutí, jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[19] Jde-li o tvrzené vady odůvodnění napadeného rozsudku (resp. rozhodnutí žalované) stěžovatelka poukazuje na to, že krajský soud nevysvětlil, z jakého důvodu má DIČ uvedené

na účtence větší relevanci než například označení provozovny. V této souvislosti je ale potřeba upozornit na body 36 a 38 napadeného rozsudku, ze kterých plyne, že spotřebitel měl k dispozici pouze jeden identifikační údaj, a to DIČ, a žádný jiný. Co se týče přiložené fotografie (tedy označení provozovny za oknem), tu krajský soud vyhodnotil jako nevěrohodný důkaz (viz bod 32 rozsudku). V tomto ohledu se ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalované, podle které z fotografie nevyplývá, kdy byla pořízena a nelze z ní usuzovat, že takto vypadalo prodejní okénko provozovny i v době kontroly. Pokud tedy krajský soud (stejně jako žalovaná) dospěl k závěru, že bylo možné prodávajícího identifikovat pouze prostřednictvím DIČ na účtence, pak z hlediska odůvodnění napadeného rozsudku nepochybil, když neporovnával identifikaci prostřednictvím DIČ na účtence s ostatními možnými způsoby identifikace. V samotném důrazu na DIČ také stěžovatelka spatřuje rozpory odůvodnění, protože pokud se má situace posuzovat z pohledu běžného spotřebitele, podle stěžovatelky DIČ pro identifikaci neobstojí. Tvrdí, že krajský soud opomenul, že aby běžný spotřebitel zjistil, jakému subjektu DIČ patří, pak by musel provést lustraci. Kasační soud však upozorňuje, že krajský soud tuto skutečnost neopomněl a do svojí argumentace ji taktéž zahrnul (viz bod 38 rozsudku). To, zda DIČ samotné může obstát jako kritérium pro identifikaci z pohledu běžného spotřebitele (a zda tento pohled je vůbec v projednávaném případě relevantní), je pak otázkou pro věcný přezkum. Kasační soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[20] V dalším okruhu kasační argumentace stěžovatelka namítá, že provozovna byla označená identifikačními údaji I. J. a v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně předložila fotografii, která to měla dokazovat. Od toho tvrzení se ostatně odvíjí i podstata některých dalších argumentů stěžovatelky. Krajský soud tento důkaz nevyhodnotil jako věrohodný, a proto z uvedené skutečnosti nevycházel. Kromě toho, že z fotografie nevyplývá, kdy byla pořízena, poukázal krajský soud právě také na to, že stěžovatelka tuto fotografii přiložila až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Stěžovatelka má za to, že krajský soud nevěrohodnost fotografie vyhodnotil nesprávně. Nepředkládá však konkrétní argumenty, které by byly způsobitelné závěry krajského soudu (žalovaného) v tomto směru jakkoli zpochybnit. Jistě lze rozumět stěžovatelce v tom, že nemusela mít možnost učinit snímek provozovny hned v čase kontroly. Nijak ovšem v reakci na závěry krajského soudu nevysvětluje například to, proč fotografii nepředložila už v rámci námitek k protokolu, odporu vůči příkazu či při jiné příležitosti v prvostupňovém řízení. Kontrolori jistě mohli opatřit více podkladů, které by umožnily předejít možným sporům o to, kdo je prodávajícím (například mohli vyfotografovat provozovnu, jestli se na ní nenachází označení prodávajícího podle § 17 odst. 7 živnostenského zákona). Tím však v tomto směru nelze odůvodnit původní pasivitu stěžovatelky v situaci, kdy bylo zřejmé, koho správní orgány na základě dostupných podkladů za prodávajícího považují. Uvedené platí tím spíše, že zjišťování skutkového stavu se neodehrává pouze při samotné kontrolní činnosti na místě, ale také v rámci následného průběhu řízení (v tomto případě tedy typicky v rámci vyhodnocování námitek k protokolu či odporu proti příkazu). Stěžovatelka měla dostatečný prostor navrhnout i další důkazy, kterými mohla doložit své tvrzení, tedy že provozovna byla označená identifikačními údaji I. J. S ohledem na zaměření dané kontroly pak nemůže být v dané věci relevantní ani (opět toliko obecná) zmínka stěžovatelky týkající se záznamu v protokolu, pokud by k porušení právních předpisů v souvislosti s neoznačením provozovny došlo.

pokračování

[21] Stěžovatelka také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle kterého samotná osoba prodavačky v prodejně nemůže hrát zásadní roli, neboť spotřebiteli nemusí být zřejmé, zda se jedná o samostatný podnikatelský subjekt, nebo například o zaměstnance podnikatele. I tato argumentace však vychází z označení provozovny identifikačními údaji I. J. S ohledem na výše již uvedené však nemůže být důvodná.

[22] Za nedůvodnou považuje kasační soud také námitku, podle které nemůže být DIČ v projednávaném případě rozhodné pro určení odpovědného subjektu, protože je pro běžného spotřebitele obtížné provést lustraci a DIČ si ke konkrétní osobě přiřadit. Pokud by totiž kasační soud na tuto argumentaci přistoupil, pak by například jakkoliv neoznačená prodejna, ze které není na první pohled patrné, kdo je prodávajícím, nemohla být za obdobné přestupkové jednání odpovědná. Spotřebitel by tedy v takovém případě nebyl nijak chráněný. Nutno také dodat, že v projednávané věci měl správní orgán k dispozici mimo jiné smlouvy uzavřené mezi stěžovatelkou a I. J. a nic nenasvědčovalo tomu, že by DIČ bylo na účtence uvedeno omylem. Je pravda, že samotné uvedení DIČ na účtence (případně jakéhokoliv jiného identifikačního údaje) by za určitých okolností postačující nemuselo být (jistě není například vyloučeno, že na účtenku by si mohl jakýkoliv subjekt vytisknout cizí identifikační údaj ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek). V dané věci však stěžovatelka ani v kasační stížnosti neuvádí být jen indicie svědčící takovému zneužití údajů či jiným pochybnostem.

[23] V tomto směru je také nutno do určité míry dodat korigovat závěry krajského soudu, podle něhož „obsah franchisingové smlouvy mezi žalobkyní a paní I. J. postrádá ve vztahu k nynějšímu případu jakoukoli relevanci“. Takové konstatování je totiž bez dalšího příliš kategorické. Krajský soud sice k citovanému závěru dochází s odkazem na rozsudek čj. 6 As 117/2017-47, ale tento rozsudek s ohledem na nyní projednávanou věc interpretuje ne zcela přiléhavě. V daném případě šlo o situaci, kdy autobazar inzeroval auta jiných vlastníků, proto nebyl prodávajícím ve smyslu § 2079 občanského zákoníku. To, že prodávající není prodávajícím ve smyslu občanského zákoníku (kvůli tomu, že není vlastníkem prodávané věci), však neznamená, že by nebyl prodávajícím ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Optikou běžného spotřebitele je totiž otázka vlastnictví irelevantní a jde o soukromoprávní záležitost, která nehraje při správním trestání podle zákona o ochraně spotřebitele žádnou roli. V daném rozsudku šlo čistě o to, že definice prodávajícího podle občanského zákoníku, ve které je důležitá otázka vlastnictví, musí ustoupit. I osoba, která by podle soukromoprávních předpisů byla například zprostředkovatelem prodeje, by tedy optikou daného rozsudku mohla být za určitých okolností prodávajícím podle zákona o ochraně spotřebitele. Neznamená to ale, že správní orgány ani soudy nemají za žádných okolností zkoumat, jaké mají mezi sebou jednotlivé subjekty soukromoprávní vztahy. Typicky se zde nabízí například i otázka, jestli je protiprávní jednání fyzické osoby vůbec přičitatelné právnické osobě, která je za toto jednání sankcionována. Tato přičitatelnost se však často může odvíjet právě od soukromoprávních vztahů. Přestože tedy lze dílčím způsobem souhlasit se stěžovatelkou v tom, že krajský soud aplikoval závěry citované judikatury nepřesně, nezbyvá než i zde uzavřít, že stěžovatelka své východisko týkající se této námítky staví na tom, že provozovna byla označena identifikačními údaji paní J. Nijak ovšem nevysvětluje, z jakého důvodu by na její vztah k paní J. mělo být pro účely dané věci (či obecně z hlediska soukromoprávního) nahlíženo jinak. Proto ani v této části nemůže být kasační stížnost důvodná.

[24] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné doplnit, že ani ze smlouvy o spolupráci, která je součástí spisu, není patrné, že by podoba právního vztahu mezi stěžovatelkou a paní J. mohla zpochybnit závěry, k nimž správní orgány v dané věci dospěly. Podle čl. III odst. 6 smlouvy o spolupráci se I. J. zavazuje uzavírat s kupujícími jménem a na účet stěžovatelky kupní smlouvy na zboží umístěné v prodejně. Pouze v této prodejně se podle čl. II odst. 1 smlouvy o spolupráci zavazuje uskutečňovat činnosti podle dané smlouvy, a tuto prodejnu je I. J. oprávněná užívat na základě podnájemní smlouvy, kterou uzavřela se stěžovatelkou. Zároveň se I. J. podle čl. II odst. 3 smlouvy o spolupráci zavazuje prodávat nebo vystavovat v prodejně pouze zboží, které patří stěžovateli, případně je stěžovatelkou či jí písemně určenými dodavateli zajištěné. Za řádný prodej zboží a provozování činností uvedených ve smlouvě o spolupráci pak stěžovatelka podle čl. I odst. 3 této smlouvy hradí I. J. úplatu. Smlouva o spolupráci také podrobně upravuje povinnosti I. J. ohledně běžného provozu prodejny a sankce v případě jejich nedodržení.

[25] Ačkoliv se stěžovatelka o vztahu mezi ní a I. J. zmiňuje jako o vztahu mezi dvěma rovnocennými podnikateli, z předložených podkladů se jeví, že tento vztah je sice realizovaný prostřednictvím franšízingové smlouvy, ale svojí povahou se ve skutečnosti jedná o závislý hierarchický vztah podobný zaměstnaneckému. Není tedy ani z dostupných podkladů zřejmé, že by vztah mezi stěžovatelkou a I. J. bylo možno hodnotit jako ryze podnikatelský, na základě čehož by stěžovatelka nebyla za daný přestupek odpovědná. Stěžovatelka se však nemůže zbavit své odpovědnosti za protiprávní jednání pouze s odkazem na to, že s I. J. uzavřela smlouvu jako s podnikající fyzickou osobou, nikoliv jako se svojí zaměstnankyní [srov. též § 20 odst. 2 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky týkající se přičitatelnosti protiprávního jednání právnické osobě].

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. prosince 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu